

Pazar

"TKP'nin Sesi"

11 Kasım 79

Bu yayınıımızda ş şunları dinliyeceksiniz:

1. Yızı: Türkiye tarihsel fırsatı kaçırmamalıdır (Nec.)
2. Yorum: İGD kapatılamaz! İGD yaşıyor, savaşıyor (Öm.)
3. Yorum: Barış savaşı(Ö.)
4. Yazı: Peşpeşe iki kez yenilgi (Em.)
5. Atılım'dan: "Temel bir sorun"
6. Basından bir özet: Yeni dönem; sendikal savaşımında,yeni biçim ve yöntemler gerektiriyor (Savaş Yolu, 11 Kasım 79)

8

Spikerler: Necmi, Deniz ve Ömer

belirtti.

Silahlanma yarışını alabil*di*ğine körükledikleri bir dönemde, dünya sosyalist sistemin konumlarını zayıflatmak için maocuların ilan etti*ği* bu deste*ğ* emperyalistler dört elle sarılıyorlar .Ama bunlar Hua Gofen gibi açık konuşmuyorlar.Açık konuşmuyorlar ama açık eylemler yürütüyorlar.Örneğin,Sovyetler Birli*ğ*inin,reel sosyalizmin yeni barış önerilerine karşın Batı Avrupaya Perşing ve kanatlı roketler yerleştirmeye çalışıyorlar.Avrupada barış ve güvenli*ğ*i ciddi bir tehlikeye sokuyorlar.

Başta komünistler olmak üzere Avrupa proletaryası,emekçiler NATO nun ~~soğuk savaş~~ soğuk savaş dönemine geçme planlarına karşı geniş bir eylem yürütüyorlar. Bu eylemler barıştan yana güçlerin Sovyetler Birli*ğ*ini,reel sosyalizmi savunduğunun açık göstergeleri dir.Avrupa proletaryası Büyük Oktobr Sosyalist devriminden sonra

genç sovyet devletine karşı yönelen emperyalist salgıncıların karşı-
 şısına "çekin elinizi Sovyetlerden" sloganıyla çıkmıştı. İkinci dünya
 savaşında Hitlercilere karşı savaşın Sovyet halkının savaşını des-
 teklemiş, onun yanında yer almıştı. Uluslararası komünist ve işçi
 hareketinin savaşçıları faşizme karşı Kızıl ordu saflarında dövüş-
 lerdi. Bu ~~dukkun~~ bugün de böyledir. Uluslararası proletarya emperyaliz-
 min yeni nükleer planlarına karşı Sovyetler Birliğinin, reel sos-
 yalizmin yanında yer almasıdır. Özellikle barış ve silahsızlanma
 savaşında, sosyalist ülkelerin yapıcı girişimlerine omuz vermek,
~~sosyalizminin~~ emperyalizmin saldırganlık politikasına ardıcıl
 karşı çıkmak, bu amaçla en geniş emekçi yığınlarını eyleme geçirmek
 kardeş komünist ve işçi partilerinin gündenden indirmedeği bir
 sorundur. TKP, dünya devrim sürecinin temel ^{gücü} , ana kaynağı olan
 Sovyetler Birliğine, reel sosyalizme, uluslararası komünist hareketin

birliğine karşı yöneltilen her türlü saldırıyı göğüslemeyi görev saymıştır, sayıyor.

Bu koşullarda emperyalizm sosyalizme karşı saldırılarda her tür döneeklerden, akımlardan yararlanmaya çalışıyor. Reel sosyalizme eleştiri maskesi altında düşmanlık eden sol oportünizmi destekliyor. Evrokomünizm gibi sapmaları işçi hareketi içine sokmaya yelteniyor. Evrokomünist sapma/reel sosyalizme karşı uydurma bir sosyalizm modeli dikmeyi yeğliyor. Bu akım burjuvazinin körüklediği reel sosyalist ülkelerde "insan hakları" yalan ve iftira kampanyasını alabildiğine geveliyor. Gücünü emperyalist ideolojiden alan bu tür sol sapmalar işçi sınıfının emperyalizmin silahlanma politikasına karşı ~~vardığı~~ çıkışlarında savaş ~~boralini~~ ~~xxxxxx~~ zayıflattıyor, barış savaşı temelinde güçlenen ~~çy~~alem birliğine zarar veriyor. ~~xxxx~~ Kuşkusuz, Marksizm-Leninizm ve proletarya ^{enternasyonalizmi} ilkelerine

sımsıkı sarılmak, barışı ve güvenliğı sağlama, halklar arasında
nın da
dostluğu pekiştirme savaşı ~~yan~~ yararınadır. Sovyetler Birliğini
reel sosyalizmi savunmayan barış ve güvenlikten yana çıkamaz, tüm
insanlığın yazgısını yakından ilgilendiren barış savaşımına kat-
kıda bulunamaz.

Sovyetler Birliğinin barış girişimlerine evet!

Amerikanın atom roketlerine hayır!

Türkiye NATO'nun serüvenci planlarına araç olmasın!

TKP'nin SEŞİ

yorum

11.11.979.ÖM.

İGD KAPATILAMAZ! İGD YAŞIYOR, SAVAŞIYOR

Faşist saldırılara karşı can güvenliği için, emperyalizme ve NATO ya karşı barış, özgürlük ve halklar arasında dostluk için, işçi sınıfının yanında onun yolunda yiğitçe savaşan İGD'nin kapatılması ilerici-demokratik güçler arasında geniş tepkilere yol açtı. Bütün yurttta "İGD kapatılamaz! Çekin kanlı ellerinizi İGD"den sesleri yükseliyor. Bundan bir hafta önce İGD ile gençliğin akademik, demokratik istemlerini gerçekleştirmek ve daha da azgınlaşan gericiliğe, faşist saldırılara, şovenizme karşı savaşı güçlendirmek amacıyla ortak eylem birliği kararı alan Sosyalist Gençler Derneği, Devrimci Demokratik Kültür derneği, Genç Öncü bu protesto eylemlerine aktif katılıyorlar. Sendikaların, ilerici-demokratik örgütlerin, devrimci kuruluşların yükselttiği bu protesto

sesleri , ilerici-yurtsever gençliğin antiemperyalist, antifaşist, antitekelci platformda eylem birliği bayrağını yükselten İGD'nin yalnız olmadığını gösteriyor. Bu protesto hareketi aynı zamanda faşist tırmanmada bir araç olan sıkıyönetime ve halkımıza yeniden dayatılmaya çalışılan zıorbacı Demirel hükümetine ~~hedef alınmaktadır~~ yöneliktir. Sıkıyönetimci, kontrgerillacı Türünün, eli kanlı Elverdi-²nin de yer alacağı söylenen, ~~Demirelin~~ faşizme yolu daha da açmada yeni bir adımı oluşturacak olan Demirel hükümetini halkımız istemiyor!

TKP, komünistler/ ilerici, yurtsever gençliği hedef alan antidemokratik uygulamaların, baskı ve kapatma ^{ların} ~~giriş~~ kesinlikle karşısındadır. ^{Su kesinlikle bilirsiniz ki} ~~Ve biz buradan ilan ediyoruz ki,~~ hiç bir yasak, hiç bir ^{baskı ve} ~~korkut~~ ^{teşir} ~~ma~~ ilerici-yurtsever gençliği haklı davasından koparamıyacaktır. Sıkıyönetim, gericilik antidemokratik yöntemlerle İGD'yi kapata-

bilir, ama onun ^{savaşını} örgütlenmesini önleyemez. Sıkıyönetim, gericiilik, İGD'nin kapısına kilit vurabilir, ama onun işçi sınıfının savaş doğrultusunda verdiği antiemperyalist, antifaşist savaşını kıramaz, ilerici-yurtsever gençliği işçi sınıfının yolundan ilerlemesini önleyemez. İşçi sınıfı, emekçi halkımız, ilerici-demokratik güçler, sosyalistler, komünistler ilerici-yurtsever gençliği ~~sak~~ ^{sak} bağrına basmıştır. Sıkıyönetim, gericiilik, antidemokratik yasaklar halkın destek olduğu, ona güç verdiği gençliği, benimsediği eylem birliği savaşında demokratik yığın hareketinden koparamaz. ~~İGD'den~~ ^{İGD'den} ~~ayaktadırlar~~ ^{ayaktadırlar}. İGD yaşıyor, savaşıyor.

TKP'nin Sesi

Pazar yayını:

11.11.1979 Em.

(CHP kurultayı üzerine)

Pespeşe iki kez yenilgi

CHP seçimlerde ağır bir yenilgiye uğradı. Arkasından CHP genel başkanı Ecevit olağanüstü kurultay toplayacaklarını açıkladı. Ecevit ve CHP genel yönetim kurulu ~~bu~~ olağanüstü kurultay öncesinde bu yenilgiden sorumlu olduklarını birkaç kez söylediler. Ayrıca genel yönetim kurulu da istifa etti. Ancak Ecevit'in ve genel yönetim kurulunun bu tutumlarının, kurultayı etkilemek, CHP yönetiminde kalmak ve daha önemlisi eski politikalarını CHP'ye dayatmaya devam etmek amacını taşıyan bir manevra olduğu, kurultay günleri yaklaştıkça açığa çıktı. Ve nihayet kurultay'da bu ^{manevra} ~~durum~~ ^{kendini gösterdi} ~~açığa çıktı~~. CHP içinde demokrasiden söz

eden, hatta yeni bir genel başkan adayı çıkarıldığında bunu olgunlukla karşılayacağı ^{ne belirden} sözlerini eden Ecevit, genel başkanlık konusunda güven-oyu alırmaz ^{ya} benim istediğim genel yönetim kurulu olur, ya da ben olmam" diye dayattı. Gerçekte Ecevit'in CHP'ye dayattığı burjuva reformist politikanın gericilikle, emperyalizmle uzlaşarak yeniden güçlendirilmesi idi. Kurultay sonrasında hemen demokratik görüşlü bütün çevreler genel olarak aynı değerlendirmeyi yaptılar. Gerçekte bu kurultay da yenilenler halka verdikleri sözü tutmayıp ~~kiki~~ yıla yakın bir süre ^{dan} ~~kükükükük~~ tekelci patronlar ~~xx~~, emperyalist Batı'dan, IMF'lerden destek arayıp, bunalımı halkın üzerine yıkıp, CHP'yi seçimlerde ağır yenilgiye uğratan CHP yöneticileriydi. Gerçekte CHP yöneticileri ikinci kez yenildiler. Çünkü, birinci kez 1977 seçimlerinde CHP ^{ist} oy veren yurttaşların büyük bir bölümü sandık başına gitmeyerek CHP yöneticilerini yenilgi-

giye uğrattılar,burjuva reformist politikayı yenilgiye mahkum ettiler.İkinci kez Kurultay'a öne konulan bütün engellere karşın gelen delegelerin hemen yarısına yakını sesini, CHP'nin tüm diğer demokratik güçlerle eylem birliği,gericiliğe ve emperyalizme,tekelci patronlara/onların vurucu gücü faşist MHP'ye karşı kesin kararlı tutum için yükseltti.CHP tabanının istemlerini Kurultay'a yansıtanlar CHP yöneticilerini ağır bir eleştiriden geçirdiler.^{5.2.}alnızca birkaç örnek verelim."Devrim sözünden korkar hale geldik.Bize karşı çıkan gençlere yanıt verirken başka çevrelerden destek için mesaj gönderdik".." " 141 ve 142 kalkmalıdır,demokratik özgürlüklerin genişletilmesi için hareket edilmelidir.TKP serbest olmalıdır...Toprak reformu yapılmalıdır....NATO'dan çıkmak felaket değildir." Evet işte CHP yönetici-

leri sanki hiçbir şey olmamışına yeniden yönetime geldiler, geldiler ama CHP içinde gittikçe yükselen bu demokrasi sesini, yurtsever sesi önleyemediler. Zaman gericilikle uzlaşarak faşist tehlikeyi gözardı ederek CHP'li yurtseverlerin, CHP tabanının komünistlerle, sosyalistlerle hakkın ve yurdun çıkarları temelinde eylem ve cephe birliğinin önüne engel olarak dikilen CHP yöneticilerinin çok daha ağır yenilgilere uğrayacağını gösterecektir. Türkiye Komünist Partisi tekelci patronlara karşı halkın çıkarları uğruna, emperyalist dayatmalara karşı ulusal çıkarlarımızın halkımızın için, yurdumuzun/faşist tehlikeden kurtarılması için CHP'yle tüm yurtseverlerle eylem birliğine hazırdır. Türkiye Komünist Partisi en geniş demokrasi güçlerinin eylem ve cephe birliğini sağlama politikasını ardıcıl olarak sürdürüyor sürdürecektir.

TKP'nin SESİ

11.11.1979 Nec.

Türkiye tarihsel fırsatı kaçırmamalıdır

D.D. geride bıraktığımız haftanın en etkin uluslararası olayı süphesiz Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 62. yıldönümünün dünyanın dört bir köşesinde kutlanmasıydı. Bu kutlamalar, Büyük Oktobr la temeli atılan reel sosyalizmin uluslararası ilişkilerde, insanlığın mutlu geleceği yolunda ve barış uğrunda ne denli büyük etki yaptığının bir göstergesi oldu. Bu kutlamalar, Büyük Oktobrun barış, sosyal ilerleme ve sosyalizm bayrağını tüm ilerici insanlıkca daha yükseklerde dalgalandırma gösterileri niteliğini aldı.

Breşnev yoldaş, Oktobr Devriminin 62. yıldönümü törenlerine katılan yabancı konuklar onuruna verilen kabulde şunları vurguladı: "Bizim hedefimiz açıktır. Bu, Büyük Oktobrun kırmızı bayrağına

yazılmıştır. Bu da, en başta barışı ve halkların mutlu geleceğini sağlamaktır."

Lenin'in ülkesi, büyük komşumuz Sovyetler Birliği, Büyük Oktobr'dan bu yana geçen 62 yıl boyunca insanlığın bu iki kutsal isteminin gerçekleşmesi için savaşmış ve uğraşmıştır. Avrupa halkları 35 yıldır barış içinde, hürriyetle yaşamıyorsa, bunu en başta Sovyetler Birliğine, reel sosyalizme borçludur. Üçüncü bir dünya harbinin kopması 35 yıldır önlenemediyse, bu Sovyetler Birliğinin, sosyalist ülkeler topluluğunun Leninci barışçı politikasıyla mümkün olmuştur. Büyük Oktobrun Anayurdu Sovyetler Birliği bugün Avrupa halklarını büyük bir tehlikeden, toptan yokolmadan kurtarmak, Orta Avrupayı bir barut fıçısı olma durumundan çıkarmak için yeni somut girişim ve önerilerde bulunuyor. Sovyetler Birliği Yüksek Sovyetw

Prezidyumu başkanı Brejnev yoldaşın 6 Ekim'de, Alman Demokratik Cumhuriyeti başkenti Berlinde açıkladığı bu somut girişim ve öneriler Avrupada barış için, Avrupa halklarının güvenliği için, politik yumuşamanın askersel alanı da kapsamı için, bir nükleer savaşın önlenmesi için yeni, büyük olanaklar yarattı. Sovyetler Birliğinin somut girişim ve önerilerinin önemini kavrayan, silahlanmanın tehlikeli boyut ^{Parçaları} ve vereceği korkunç sonuçları görebilen halklar, devletler bu olanaktan, tarihsel fırsattan yararlanılmasını istiyorlar. Sovyetler Birliğinin iyi niyetli önerilerine ve silahsızlanma yönündeki somut girişimlerine NATO üyesi ülkelerin, Batı Avrupa hükümetlerinin aynı iyi niyet ve girişimlerle yanıt vermesini istiyorlar. Örneğin Danimarka başbakanı Yürgenson, ülkesine yeni Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmesine kesinlikle

izin verilmiyeceğini açıkladı. Hollanda ve Norveç parlamentolarında da bu doğrultuda güçlü eğilimler görülüyor. CHP genel başkanı Ecevit geçenlerde, Brejnev'in açıkladığı Sovyet öneri ve girişimlerine önem verdiklerini ve yeni Amerikan roketlerinin ülkemiz topraklarına yerleştirilmesinin söz konusu olmadığını bildirmekle birlikte, bu tür atom roketlerinin Orta Avrupaya yerleştirilmesine karşı kesin bir görüş ortaya koymadı. Üstelik, Türkiye basınında da açıklandığı gibi Türkiye, geçen Mayıs ayında NATO tepe toplantısı kararlarına uyarak, Amerikanın Avrupaya yerleştirmek istediği 600 Persing ve Kruze atom roketlerinin yapımı masraflarına katılıyor. Bu ise, NATO'cu militaristlerin tehlikeli girişimlerine Türkiyenin ortak edildiğini, Türkiyedeki egemen çevrelerin ve hükümet yetkililerinin

barış ve yumuşamaya karşı bir tutum içinde olduklarını gösteriyor. Dahası var: Ülkemiz topraklarında saldırgan NATO'nun, ABD'nin yüzden fazla askersel üssü bulunuyor. Bu üslerde resmen açıklandığı gibi atom başlıkları, nükleer füzeler bulunuyor. İrandaki devrimden sonra Amerika, bu ülkedeki üslerini söküp atmak zorunda kalınca, dinleme ve öteki casusluk araç ve gereçlerini Türkiyedeki üslerine aktardı. Ülkemizin de böylece bir tehlike kaynağı durumuna getirildiği bir sırada Brejnev yoldaşın "Pravda" gazetesinin 6 Kasım 1979 günlü sayısında yayınlanan bir demecinin ve yine 6 Kasım'da Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 62. yıldönümü nedeniyle Sovyetler Birliğinin Ankara Büyükelçiliğinde düzenlenen basın toplantısında yapılan açıklamanın halkımız için ne kadar büyük önem taşıdığı ortadadır. Brejnev yoldaş şunu vurgulamıştır: "Sovyetler Birliği ve Varşava Antlaşması

üyesi

öteki sosyalist devletler, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı-na katılan tüm ülkelere, birbirlerine karşı gerek nükleer, gerekse nükleer olmayan silahları kullanmadan vazgeçmesini içeren bir öneride bulundular. Bu önerimize / karşı taraftan şimdiye kadar bir yanıt gelmedi. Ben, tam bir sorumlulukla bir kez daha belirtmek istiyorum ki, Sovyetler Birliği şimdi de nükleer silah üretmeyen, satın almıyan ve bu tür silahları topraklarında, devlet sınırları içinde bulundurmıyan devletlere karşı nükleer silah kullanmıyacaktır. Biz tüm ilgili devletlerle bu yönde gereken sorumluluğu yükümlenmeye hazırız..." Sovyetler Birliği Ankara Büyükelçiliğinin basın açıklamasında ~~bu sözler~~ "aralarındaki işbirliğini güçlendirerek yunuşamayı somutlaştırmak işinde, başka devletlere ve halklara örnek olmaları gereken komşu ülkelere özel bir rol düğmektedir" deniyor.

Sovyetler Birliğinin doğrudan doğruya halkımıza uzattığı bu dostluk, güvenlik eli geri itilmemelidir. Büyük komşumuzun bu içten iyi niyetine ve somut barışçı girişimlerine aynı içtenlikle, aynı somut girişimlerle yanıt verilmelidir. Halkımızın istemleri, ^{uy}usal çıkarlarımız, yurdumuzun güvenliği ve barış davası böylesi insancıl girişileri ^mgerektiriyor. Sana şimdi Türkiyededir. Yurdumuzun tüm barışsever güçleri, tüm halkımız bu konuda da kesin, kararlı sözünü söylemeli, hükümeti, parlamentoyu buna zorlamalıdır. TKP, ~~wuwuwuw~~ bu yöndeki her çıkışı, her somut adımı ve girişimi var gücüyle destekliyor ve destekliyecektir.

TKP'nin Sesi verildi (Pazar 11. 12. 79)

Aziz
1 Kasım 1979

Temel bir sorun

"Türk emekçisi, Türkiye'nin zulüm ve aşırı ezgi altındaki yaşayan öteki halklarına elini uzat!" M. Suphi ⁱⁿ ^{as}

K-dan 7-11 belediye 6-5 7-11

Ara seçimler sıkıyönetim altında geçti. Çözüm bekleyen sorunlar olduğu gibi duruyor. Helâ ulusal sorun, özellikle Kürt halkının kendi yazgısını belirleme sorunu üsteliyor.

Doğu illerinde, Kürt halkına karşı süregelen terör seçim kampanyası sırasında daha da östeledi. Seçimlerden önce Genelkurmay Başkanı, ordunun yüksek komutanları, MİT'in şefleri bu bölgeyi gezdiler, kola-
gan ettiler. Bu yörede çok karanlık oyunlar, plânlar düzenleniyor. Altan alta bir politik provokasyon/^{cadı}kazanı kaynatılıyor. Kazanı kurduran, altına odun atan Amerikan casusluk servisi, CIA'dir. İran olaylarından sonra, hele Yakın Doğu'da Mısır'la İsrail'e bir saldırganlık ocağı kurdurmak cabaları ortaya çıktıktan sonra, yayıl-
cı Amerikan çevreleri Türkiye'ye, ayrıca Doğu illerine, Kürt "işleri-
ne" özel bir önem vermiye başladılar.

Doğu illerinde, AP ve faşist MHP açıktan açığa kışkırtıcılık yapıyorlar. İşbirlikçi, tekelci burjuvaziyle sarmaşan Kürt beyleri, ağaları bunlara dayanıyor. Bu kışkırtıcılığın elebaşları AP ve MHP'nin has adamlarıdır. Kürt halkına can düşmanı Türkeşler'le, Demirel-
lerle iç içe olanlardır: Kinyas beyidir. Urf a-Siverek'te Bucak'tır. Göldoğan'dır. Kepoğlu'dur. Ensarioğlu'dur. Bunların elleri altındaki vurucu silahlı başıbozuklardır. Maoculardır, "Apocular"dır. Bozguun-
culardır. Bu kışkırtıcılığın, baskıların amacı, TKP'de örgütlenen Kürt komünistlerini, gelişen devrimci, demokrat Kürt hareketini ezmektir.

Türkiye'de bugün kapitalizmin egemen olduğu, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ağalık sürdüğü, emperyalizmin at oynattığı ortamda, bu baskı ve zorbalık düzeninde ulusal ve ulusal azınlıklar sorunu

çok bileşik, çözümü dallı budaklı bir sorundur.

Türkiye proletaryası, geniş halk yığınları, emperyalist baskılara, yabancı boyunduruğa, sömürünün her türüne karşı ulusal bağımsızlık sosyalizme açılan ileri demokratik düzen, barış ve özgürlük için, Türkiye'de yaşayan tüm halklara politik ulusal eşit haklar sağlamak için savaşıyor. Kürt halkının sorununu bu savaşın dışında ele alamayız.

TKP kurulduğu günden, Kürt halkının kendi yazgısını kendisi çözmeye sorununu, ulusal azınlıklar sorununu çözmek zorunluğunu programına koymuştur. TKP, bu sorunu her zaman canlı, güncel bir sorun olarak görmüştür. Bunun ~~iki~~ çözüm yolları üstüne gitmiştir. Bizde bir çok azınlıklar vardır. Arap, Lâz, Rum, Ermeni, Çerkes ve başkaları. Ama, Kürt'ler 9 milyonu buluyor. Oldukça büyük bir yörede toplu yaşıyor. Gelenekleri, savaşları vardır. Bunlar savaşta hesaba giriyor.

TKP, ulusal, demokratik cephe sorununu, hiç bir zaman, arka plâna almamıştır. Bu sorun bugün daha yakıcı bir netilek taşıyor. Kürt sorunu ve ulusal azınlıklar sorunu, Ulusal demokratik cephenin oluşması savaşımında önemli bir öğedir.

TKP, İstanbul'dan bağımsız senatör adaylığını koyan Beria Onger'i seçimlerde destekledi. Onger'in eylem birliği çağrısına TSİP ve Kürt devrimci demokratları olumlu yanıt verdiler. Göreceli de olsa, bu eylem birliği somut sonuçlar verdi. Bu, ulusal demokratik cephe yönünde bir adım sayılabilir.

Kürt demokratlarıyla omuz omuza verildi. Bu dayanışma, ileride daha geniş bir ölçüde, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvazîye, ağallığa, beyliğe, şöven, bozguncu akımlara karşı savaşta eylem birliğine somut ayak olabilir. Bu süreci güçlendirmek zorunluktur. Kürt halkının savaşı için de ayrı bir zorunluktur.

Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesiyle sınıf ayrışmaları hızlandı. Bir yandan ulusal bilinçlenme süreci Doğu illerinde gelişir-

ken, öte yandan sınıf savaşları keskinleşiyor.

TKP, biz, komünistler, tüm Türkiye'de, Doğu illerinde, tüm yörelerde, hangi ulustan olursa olsun tüm demokratları, sosyalistleri, ayrı ayrı uluslardan tüm işçileri tek cephede birleştirmek için savaşıyoruz. Biz, komünistler, bugünkü anti-demokratik, kanlı bir ulusal baskıya dayanan kapitalist düzene, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğine karşı daha başarılı savaşabilmek için, TKP'nin Doğu illerindeki örgütlerini, var gücümüzle daha da güçlendirmek, her yanı geliştirmek zorundayız. Ancak böylesine bir örgütlenmeyle Kürt halkının en savaşkan öğelerini Leninci savaş rotasına çekebiliriz. Onları Leninci savaş ülküleriyle bilemek görevimizdir.

TKP ayrı örgütlenmeyi işçi sınıfını bölen ters bir tutum sayıyor. Ama bununla anlatılan, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlerini ulusal ayrım temelinde bölmek girişimidir. Yoksa TKP, Türkiye Kürdistanı'nda ortaya çıkan değişik sınıf kökenli, ama devrimci, demokrat örgütlenmeleri yok saymıyor. Kuşkusuz bu örgütler henüz açıkça biçimlenmemiştir. Çok temel zayıflıklar taşıyor. Kürt devrimci demokrat hareketi derin bölünmeler içindedir. Yerli^{yerli} oturmamış bu akımlar iki çizgi arasında bocalıyorlar. Amerikan emperyalizmine yemanan Barzani milliyetçiliğinin ayrı savaşım çizgisiyle, komünistlerin ortak savaşım çizgisi arasında. Şimdi Türkiye Kürdistanı'ndaki bir örgütün ne olduğu işte her şeyden önce bu iki çizgi karşısındaki tutumundan çıkarılabilir.

TKP Türkiye'de, tüm uluslara, ulusal azınlıklara kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkını, bu Leninci ilkeyi savunagelmıştır. Ulusal özgürlük uygarlığın bir gereğidir. Ana dilinde okuma yazma, konuşma, gazete çıkarma, okul, kitap radyo, televizyon yayınları... Bunlar kültürel yaşamdır. Kürt halkına tam eşit ulusal hakların tanınması, ulusların kendi yazgılarını, kendilerinin çizmesi, belirlemesi için savaşın bir koşuludur.

TKP, bu canlı sorunları, emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye karşı savaştan, bölgemizde ve dünyada barış ve güvenlik için, "soğuk savaş" önlemek, yumuşama sürecini sürdürmek için giden halkların savaşından ayırmıyor. TKP Kürt halklarının derebeylerine, ağalara, şey hlere, bu asalaklara karşı verdiği savaşı tüm Türkiy halkının faşist teröre kanlı baskılara karşı verdiği savaştan ayırmıyor. İ

Bütün bu savaşları başarıyla yürütebilmek için, bu savaşlarda başı çekebilmek için proletaryanın birliğini sağlamak, kurmak gerek.

Lenin: "Proletarya'nın ödevi, der, elden geldiği kadar tüm u lusların en geniş işçi yığınlarını birleştirmektir, demokratik cumhuriyet için, sosyalizm savaşta elden geldiği kadar geniş alanda bunları birleştirmektir."

İşçi sınıfının sınıksız birliği için, onun sendikal birliği için, eylem birliği için savaş. Bu yakıcı sorun, bu savaş ulusal sorunu da çözebilmek için, onun kapılarını açabilmek için anahtardır. TKP'nin savaşta dayandığı güçlerden, yıkılmaz kale burçlarından biridir bu.

Leninci ideleri ulusal sorun, Leninci temeller üzerinde çözmek yöntemlerini, bilimini yığınlara götürmek sorunu önümüzde duruyor. TKP'nin ideolojik, politik günlük savaşına bu ülküyü iyice sindirmek işi komünistlerin, parti örgütlerinin önünde duruyor.

14 Ekim ara seçimleri sonuçlandı. «Kendi dışındaki güçlerle antifaşist, antitekel sol» diye tanımladığı sol güç ve eylem birliğini reddeden sağ kanat yönetimindeki CHP'nin, ağır yenilgisiyle sonuçlanan seçimler, antifaşist, antitekel güçlerin eylem birliğinde önemli ilk adımların atıldığı ve bunun somut sonuçlarının alındığı bir platform oldu.

Seçimler ve sonuçları, politik ve ekonomik bunalımın çözümlenmesine olumlu yönden herhangi bir katkıda bulunmadı. Tersine mevcut bunalımın derinleşeceğinin belirtileri daha da açık bir biçimde ortaya çıktı. Yaklaşık yarım milyon işçi, diğer bir anlatımla ülkedeki sendikali işçilerin tümünün üçte biri toplusözleşme masasına işte bu koşullarda oturuyor.

Günümüzde toplusözleşmeler ilgi duyan sadece işçiler değil. Toplusözleşmeler, artık küçük esnaftan köylüsüne, sendikalaşma ve toplusözleşme hakkı olmayan memurlardan teknik elemanlara kadar tüm çalışanların artan ilgisini çekiyor. Toplusözleşmeler, aynı zamanda, sadece fabrikasındaki sözleşme yapılacak tek tek kapitalistleri değil, kapitalist sistemin tüm kuruluşlarını doğrudan ilgilendiriyor. IMF'nin Türkiye için gizli raporlarında toplusözleşmelerin ayrı bir bölümde ele alınması ve özellikle bu dönemde yapılacak toplusözleşmeleri vurgulaması bir rastlantı değil.

Toplusözleşmelerin artan önemi, ekonomik taleplerin tekelle devlet kapitalizmi koşullarında kazandığı siyasal içerik nedeniyle.

Toplusözleşmeler artık, tek tek kapitalistlerle, ya da kapitalist hükümetlerle yapılan ücret pazarlığı değil, kapitalizm ve onun sonuçlarından hesap sorma biçimine dönüşmektedir.

Bu dönemde yapılacak toplusözleşmelerin önemini artıran diğer bir nokta ise, sendikal harekete reformist bir anlayışı egemen kılma çabalarının bir sonucu olan «Toplumsal anlaşmanın» kapsamına giren KİT'lerdeki sözleşmelerin yenilenecek olmasıdır.

Sadece ülkemizde değil, tüm kapitalist dünyada, tekelin sendikal harekette reformist anlayışı egemen kılmak, bu yolda ekonomik mücadeleyi sınıf temellerinden soyutlayarak siyasal mücadeleyi güçsüzleştirmek için giriştiği çabalarını, yoğunlaştırdığı, buna karşı direnen sınıf sendikalarına saldırlarını artırdığı bir dönemde, ekonomik savaşın ve somut olarak toplusözleşmelerin teorik çerçevesini çizmek, yönlenmesi gereken hedeflerini belirlemek özel bir önem taşıyor.

Ekonomik ve siyasal savaşın dialektik bütünlüğünü, içiceliğini, bu teorik doğruyu, sendikal hareketin pratiğine tam olarak yansıtabilmek ve sendikal hareketin pratiğinden teorik çıkarımlar yapmak zorunlu bir görevdir.

TOPLUSÖZLEŞMELERİN YAPISINI BELİRLEYEN ANA ÖGELER

Üretim ilişkileri mülkiyet ilişkilerine dayanır. Farklı

Yeni dönem; sendikal savaşımında, yeni biçim ve yöntemler gerektiriyor

"başlık yazıdan bir özet sunuyorum."

mülkiyet biçimleri aynı ülkede bile farklı üretim ilişkileri ortaya çıkarır ve her üretim ilişkisi türünün kendine özgü bir işçi-işveren ilişkileri sistemi vardır. İşçi işveren ilişkileri üretim ilişkilerinin ana bölümlerinden biridir ve üretim ilişkilerinin temel niteliklerine uyum gösterir.

Üretim araçlarının özel mülkiyeti durumunda üretim ilişkileri (dolayısıyla işçi-işveren ilişkileri) zora, sömürüye, baskı ve bağımlılığa dayanır. Toplusözleşmelerin yapım ve yürütümü de bu ortamın koşullarında gerçekleşir.

Kapitalist ülkelerde, tarihsel gelişim içinde, ya da aynı anda değişik mülkiyet biçimleri görülür. Bu nedenle her dönemde ve her farklı mülkiyet biçiminde toplusözleşmeler değişik yapı, öz ve içeriğe sahip olurlar.

Tekelleşme öncesi kapitalist toplumda toplusözleşmenin etkinliği ve yöntemleri, tekelleşmenin hız kazandığı dönemlere oranla derinlemesine bir değişiklik gösterir.

Bu değişikliği kapitalizmin gelişme sürecini incelerken açık bir biçimde görme olanğı vardır.

İşçi-işveren ilişkilerinin yazılı bir biçimde düzenlenmediği kapitalist olmayan küçük mülkiyetten bireysel kapitalist mülkiyete girişte bu ilişkilerin yazılı bir biçimde düzenlenmesi olanağı doğmuş, toplusözleşme düzeninin oturması ise ancak bireysel kapitalistleri birleştiren şahıs şirketleri (kollektif, komandit) döneminde mümkün olmuştur.

Şahıs şirketleri döneminde, bu mülkiyet biçiminde, rekabetin etkinliği ve firmaların birbirleri ile hammadde, üretim ve fiyat açısından bağımlılığının, tekelleşme döneminde oranla azlığı, bu şirketlerle işverenin bağımsız bir hareket olma olanağının doğmasına fırsat veriyordu.

Bu ise toplusözleşmelerin işyeri, işyeri, birbirinden bağımsız olarak bağitlanmasına yetiyor ve olumlu sonuç, o işverinde çalışan işçilerin o linçli savaşımının sonucu oluyordu.

Türkiye'de genel olarak 1965-1971 dönemini kapsayan bu ilişkiler 1971 sonrasında değişime sürecine girdi. Değişikliğin temel nedeni

tekelleşme sürecinin bu tarihten sonra hızlı bir ivme kazanması ve tekelleşmenin kendine uygun hukuksal-yapısal biçimlere (Anonim Şirket, Holding) geçişi oldu. Tekelci sermayenin ekonominin her alanında egemen olması, onun siyasal etkinliğini artırırken diğer yandan, tek tek kapitalistlerin bağımsız karar verme olanaklarını yok ediyordu. Bu durum küçük ve orta işletmelerin sadece yatırım mamullerinin fiyatı ve satış olanaklarına yansımakla kalmıyor, toplusözleşmelerdeki konumunu da doğrudan etkiliyordu. Bunun en canlı örneği Maden-İş Sendikası'nın 30 Mayıs 1977'de başlattığı grevler sonrası, bağımsız olarak toplusözleşme yapmak istediğinde bulunan işletmelere karşı MESS'in uyguladığı baskı, toplusözleşme yaptırmama yolundaki baskı ve bunun bu işletmeler açısından etkin sonuçlarıdır.

Kısacası, Tekelci dönemde toplusözleşme masalarında dile getirilen her talep, siyasal içerik kazanmakta ve bu talep uğrunda savaşım, sistemin doğrudan kendisine yönelmektedir.

TOPLUSÖZLEŞME SAVAŞIMININ YENİ GEREKLERİ

Bundan çıkarılacak sonuç, bu dönemde, toplusözleşme savaşımının içerik ve yapı olarak, değişime uğraması gerekliliği ve savaşım biçim ve yöntemlerinin bu duruma uygun yeni biçim ve boyutlar alması zorunluluğudur.

İşçi sınıfının uluslararası öğretisi Marksizm-Leninizm, savaşım taktiklerinin herhangi bir hareket, bir eylem biçimine bağımlı kılınmayacağı, hangi koşullar altında olursa olsun herhangi bir hareket, bir eylem biçiminin mutlaklaştırılmaması gerektiğini öğretir. Savaşım biçimlerinde çabuk ve ani değişiklikler yapmayı hayatın bizzat kendisi zorunlu kılar.

Bu doğruları 30 Mayıs 1977 grevlerinin pratiğinde çok iyi kavrayan ve bunları hayata geçirmede adım atan ilk sendika Maden-İş olmuştur.

Bugünkü koşullarda savaşımın temel niteliğinin «savaşımı yığınların savaşımı» yapmak olduğu gerçeğinden kalkınarak öncelikle üye tabanını bu mücadeleye aktif olarak katacak örgütlenme modeli geliştirilmiş ve yoğun eğitim çalışmaları desteğinde

toplusözleşme komiteleri kurularak, hayata geçirilmiştir. Maden-İş 30 bin işçi adına MESS ile toplusözleşme masasına oturacağı şu günlerde, bu komitelerde görev alan 4 bini aşkın militan kadrosunun bilinçli desteği ile daha da güçlüdür.

MADEN - İŞ'İN VERDİĞİ ÖRNEK

Maden-İş ve sınıf sendikaları, yeni koşulların gerekliliği örgütlenme biçimlerini kurar ve bu koşullarda savaşımın hedeflerinin ne olması ve kime yönelmesi gerektiğini saptarken, birtakım mini-sendikalar, kapitalizmin ekonomik ve sosyal anarşi burgacından kurtulmayı hayal ederek «ilkel komünal toplumu altın çağ diye nitelendiren» savaşım kaçakları gibi, tekelleşme öncesi işçi-işveren ilişkilerindeki rahatlığı aramaktalar. Bunların Maden-İş'in örgütlenme ve savaşım yöntemlerini kavramamaları kadar, eninde sonunda yenik düşmeleri de doğaldır.

Sendika içi demokrasi sınırlarının daha da güçlenmesine olanak veren, sendikal harekete bu konuda mutlaka yararlanması gerekli gelişkin bir örgütlenme modeli sunan Maden-İş'i, bugün toplusözleşme komiteleri biçiminde örgütlenme aracılığıyla daha da güçlü kılan, komitelerin sadece biçim açısından kuruluşu değil, bu komitelerin işlevidir. Komiteler, uğrunda savaşım verilmesi gerekli taleplerin neler olması gerektiğinin tespitine doğrudan katılmışlardır.

Sendika içi demokrasinin genişlemesi ise, yığınların savaşımına daha aktif olarak katılmasına olanak verecektir.

Maden-İş'in toplusözleşme döneminde, toplusözleşme komiteleri aracılığıyla örgütlenme biçimi işte tastamam bunu sağlamıştır. Ama, bir yandan göşit çizgiler, serüvenciler, öte yandan kimi sosyalist partiler ve sözcüleri, tüm bunları kavramamak ta, gerçeği kavramış olsalar dahi dar politik hesaplarla, koşulların gerektirdiği bu yeni biçimlere yeni örgütlenmelere gitme çabalarını karalama kampanyasına girişmektedirler.

Savaşımın yığınsallığı bir sendika için sadece kendi üyelerinin tümüyle örgütlenmesi ve savaşımına aktif olarak katılmasına indirgene-

mez. Sendikal talepler için savaşım bu taleplerin karşısına dikilen tekelere karşı ortak bir savaşım vermekle olanaklıdır. Bunun da yolu ise tüm antitekel güçlerin eylem birliğinden geçer.

Eylem birliği tekelere karşı ortak taleplerin tespitini zorunlu kılıyor.

Maden-İş Sendikası Yürütme Kurulu'nun, yeni dönem toplusözleşme stratejisi, eylem birliği ve temel taleplerini çeren bildirisi, bu konuda ayrıca tartışmaya gerek kalmayacak kadar açıktır.

Bu temel talepler; haftalık çalışma süresinin düşürülmesi, yıllık ücretli izin sürelerinin artırılması, yoğunlaşan tensikat ve işten çıkarılmalara karşı iş güvencesi, sağlıksız ve geri çalışma koşullarının düzeltilmesine yönelik olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri, genç emeğin korunmasına ve ilerici kadın hareketinde belgi haline gelen kadın sorunlarının çözümüne yönelik talepler ve satınalma gücünü korumaya ve geliştirmeye yönelik ücret artışı talepleri, toplusözleşme savaşımı döneminin olduğu kadar eylem birliğinin maddi temellerini oluşturuyor.

500 bin işçinin toplusözleşmelerde tekelin ve gerici siyasal iktidarların saldırılarına karşı başarısı, bir yönüyle de eylem birliğine bağlı.

Sınıf sendikaları her konuda olduğu gibi bu konuda da öncülüğü yapıyor. Ve DİSK'e, Türk-İş'e bağlı ya da bağımsız sendikaları işçi sınıfının temel talepleri doğrultusunda koşulsuz olarak eylem birliğine çağırıyor.

Eylem Birliği politikasının doğruluğu bir kez daha görüldü

İSTANBUL Bağımsız Senatör adayı Beria Onger'in, seçimlere katılan ileri ci, sosyalist partilere ve bağımsız adaylara gönderdiği eylem birliği çağrısına, sadece TSİP'ten ve dolaylı olarak TSİP'in seçimlere eylem birliğiyle gittiği Devrimci Demokratlardan olumlu yanıt geldi.

Seçim sonuçları ve seçim sonrasındaki gelişmeler, Eylem Birliği politikasının ve Eylem Birliği'ni mümkün olan en geniş boyutlarda sağlama savaşının ilkeliliğini, doğruluğunu bir kez daha somutlarken, eylem birliğinden kaçanların eylem birliği

düşmanı sağ ve sol oportünizmin politikalarının iflasını da belgeledi. Örneğin seçim kampanyası boyunca her türlü eylem birliğini reddettiği gibi, Türkiye'de solun tek temsilcisi olduğu havasını vermeye özen gösteren TİP seçimlere büyük beklentilerle girdiği halde, Türkiye çapında TSİP'in ancak yarısı kadar oy alabildi. Oy sayısı her türlü sağ oportünizm için temel gösterge olduğundan seçimlerde alınan kötü sonuç TİP örgütünü, önümüzdeki günlerde büyük ölçüde çalkalayacağı benziyor. Ancak tabandan yükselen tepki, olumlu gelişmelerin ve sekte

Eylem birliğinin kalıcı ve sağlam temelli olmasında önemli adımlar atıldı

konumların bırakılmasının başlangıcı da olabilir.

Yine, Eylem Birliği'ne yanaşmak bir yana, uzatılan eli, devrimcilikle uzaktan ya kından ilişkisi olmayan bir tavırla iten sol oportünizm de, yer yer gösterdiği adaylarının aldığı oylarla, yığınlar içinde var olmadığını bir kez daha kanıtlarken, en önemlisi, seçim kampanyasının

da sesini duyurmayı, yığınlara gidebilmeyi, ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışması yürütebilmeyi de beceremedi.

Şimdi sorun, önümüzdeki güç ve baskıcı olacağı şimdiden belli bir dönemde, tüm sol güçlerin, emperyalizme, tekeli dayatmalara, faşist tehdide karşı, bunları gerile-

tebilmek ve baraj olabilmek için eylem birliğini geliştirmek, güçlendirmek, yaygınlaştırmaktır. Olumlu örnekler önümüzde duruyor. Eylem birliğini reddeden politikaların geçersizliği ve yanlışlığı da bir kez daha kanıtlanmış bulunuyor. Tarihsel sorumlulukları tüm güçlülere karşı yüklenmenin zamanıdır.

EYLEM BİRLİĞİNİ YADSIYANLAR

İŞÇİ sınıfının birlik cephesi düşüncesini Marx-Engels ortaya koydu. Vladimir İlyich Lenin geliştirdi. Lenin, Sosyal Demokrat partilere oportünizmin ege men olması gerçeğini, bu partileri, burjuva işçi partileri diye tanımlayarak belirtti. Ama milyonlarca işçinin bu partilere bağımlı olduğu gerçeğini de her zaman göz önünde tuttu. Lenin, değişik proleter gruplarla işçilerin ve küçük üreticilerin değişik partileriyle anlaşmalara ve uzlaşmalara varmak gerek diyor. Komintern Yürütme Kurulu daha 1921'de İşçi Birlik Cephesi üzerine tezi onayladı. 1935 yılında toplanan Komintern 7. kongresi, İşçi Birlik Cephesi politikasını geliştirdi. 1957, 1960 ve 1969 danışma toplantıları, işte bu leninci çizgiyi yansıtıyor. Başta SBKP olmak üzere, aralarında TKP'nin de onurla yer aldığı bütün enternasyonalist partiler, işçi sınıfının eylem birliği yolunda aralıksız çaba harcıyor.

Son günlerde, burjuva propaganda aygıtının en gerici kesimlerinde, bir küçük burjuva aydın grubunun, TKP içinde ayrı kanat olduğu görüşü yayılmak isteniyor. Söz konusu grupçuğun, TKP ile hiçbir ilgisi olmayan işçinin Sesi gazetesinin, partimizin politikasına karşı saldırıları burjuva basının da güdültülü bir yankı buluyor. Bu grupçuğun TKP'ye karşı saldırılarının önemli bir yönü nedir? Bunlar, birinci olarak, başta SBKP olmak üzere, komünist hareketin, sosyalist, sosyal demokrat partilerle ilgili çözümlemelerine, buradan çıkan politik sonuçlara karşı «sol» oportünist, sekte konumlarından eleştiri yöneltiyor. İkinci olarak da TKP'nin UDC ve özellikle sosyalist partilerle eylem birliği politikasına

fının birliği perspektifi taşıyan eylembirliği politikasını yadsiyaya yelteniyorlar. «Sol» oportünistlerin burjuvazinin yarım yüzyıllık partisi CHP'yi tümüyle sosyal demokrat parti saymaları da, komünistlerin sosyal demokratlarla, Komünist ve İşçi Partilerinin 1969 Moskova Toplantısının bildirisinde de belirtildiği gibi, «bugün için ileri demokrasi, gelecekte sosyalizm için işbirliği» politikasına saldırılabilmek içindir. Genellikle işçi hareketindeki reformist akımı temsil eden sosyal demokrat partileri, oportünist reformist tutumda olan işçi partileri olarak tanımlamak yerine, bu partiler, belirli işçi yığınlarından da oy alan burjuvazinin partileri olarak tanımlanması, sosyalist, sosyal demokrat partilerle ileri demokrasi için, hele sosyalizm için eylem birliğinden söz edilemez. Düpedüz burjuvazinin partisiyle sosyalizm için işbirliği, sosyal demokratizmin ta kendisidir. Bu sol oportünist grup çok, sosyalist, sosyal demokrat partilerle eylembirliği politikası izleyen tüm komünist partilerinin sosyal demokratlaşmakla lekelemeye hazırlanmaktadır. Bunlar daha şimdiden, komünistlere «sosyal demokrasiyi aklama» çamurunu atıyorlar. Ponamaryof, sağcı oportünist dogmatikleri eleştiren, «Marksizm-Leninizm: Canlı ve Etkin Öğreti» yapıtında, SBKP'nin ilk kez tartışma alanına getirdiği yeni idelerin arasında, barış, toplumsal ilerleme sosyalizm savaşında, sosyalist, sosyal demokrat partilerle eylembirliği yapma düşüncesini de özellikle sayıyor. İşçi hareketindeki bölünmelerle sosyal demokrat akımla ilgili bu çözümlemeleri savunmak, dünya komünist hareketinin devrimci konumlarını sağ ve «sol» oportünizme karşı savunmak demektir.

TKP'nin yakın tarihi ve bugünü, birbirinden ayırmayan, partinin bağımsızlığı ve eylembirliği ilkelerinden sağa ve sola doğru sapmalara karşı savaşlarla belirlenir. TKP, 1973 atılımıyla, partiyi, legal, sosyalist akımı içinde eritme çizgisini yenilgiye uğrattı. Partinin bağımsızlığı ilkesinden her oportünistçe ayrılış, gerçekte komünist-sosyalist eylembirliğine de zarar verir. TKP geçmişteki yanlışları üstün bir çabayla alt etti. Hem legalizme hem de goşizme ağır darbeler indirildi. Bütün bu savaşlar için de partimizin tümüyle doğru olan politikasının uygulanması sırasına da pratikte yer yer yanlışlarda ol-

madı değil. İlkesel ideolojik savaş ve partinin bağımsızlığı ile eylembirliğini birbirinden ayırma, birbirinin karşısına koyma eğilimine karşı parti organları sürekli uyardı. Parti Konya konferansında Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen, işçi birliğini savundu ve «partimiz TİP ile, TSİP ile savaş ortaklığı kurmak olanaklarını, yollarını arıyor» dedi. Ama Bilen, konferansta, legalist eğilimlerin de yolunu tıkadı. «Burjuvazi, gerici, bize değil özgürlük nefes, su bile vermez» dedi. Merkez Komitesi Plenumunda okunan raporda da, legalite sorunun salt parlamento içi hesaplara dayandırılan görüşlere karşı, sorunun herşeyden önce, partimizin sıralarını daha da güçlendirmek, bağlaşıklık ve yığın savaşını güçlendirmek olduğu gösterildi. Bu leninci doğrultu bugün de partimize eylembirliği sorununda ışık tutuyor. Eylem birliği sorununun, söz konusu küçükburjuva grup, kafa karışıklığı yaratmaya çalışıyor. Partimizin leninci doğrultusunu çarpıtıyor. Ortaya, «eylem mi eylem birliğini, eylem birliği mi eylemi doğurur» türünden sorular atıyor. Dahası, bir yandan TKP'nin politikasını karalıyor, öte yandan da, «ideolojik savaş» kalkını arkasında eylembirliğine karşı çıkıyor.

Birlik, TKP'nin TİP'e TSİP'e karşı her alanda savaşıyla olur, demeye getiriyor. Bunlar sapık görüşlerdir. Eylem alanında da örgütsel alanda da bölücülüğü kıskırtma çizgisidir bu. Açıkta ki partimiz en geniş yığınları, onların en güncel temelinde atıldıkları savaşlar, eylemler içinde örgütüyor, birleştiriyor. TKP'nin karşısında eylemcilik taşıyan herkes güllünç olur. Ama TKP, eylembirliğinin gerçekleştiği her durumda, savaşının çok daha güçlü olduğunu söylüyor. Önümüzde, böylesi güçlü yığınsal eylemlerin koşulunu yaratmak, eylembirliğini gerçekleştirmek, somut olarak faşizm tehlikesini, askersel bir devirme girişimini önleyebilmenin koşullarını yaratmakla bağlanıyor.

İkincisi, işçi sınıfının birliği ancak Marksizm-Leninizm temelinde gerçekleşebilir ve Türkiye'de işçi sınıfının biricik Marksçi-Leninci partisi TKP'dir. Nedir ki kapitalizm koşullarında işçi sınıfını bölen etkenleri kökten yok etmek olanaksızdır. Lenin, «bu etmenler olmasaydı kapitalizm kapitalizm olmazdı» diyor.

İşçi sınıfının devrimci temelde

birliğinin leninci anlayışı, eylem birliğiyle çelişmez. İşçi sınıfının devrimci temelde birliğine giden yol, eylembirliği politikasıdır. Bugün sosyalist partilerle eylembirliği politikası izlemekle TKP'yi güçlendirmek birbirini dışlamaz. Tersine, bunların arasında kopmaz diyalektik bağ vardır. TKP'yi güçlendirmek, eylembirliğinin zorunlu vazgeçilmez koşuludur. Bu, bir başka deyişle, eylembirliğiyle ilkesel ideolojik savaş arasındaki bağlantı sorunudur.

Üçüncüsü, işçi sınıfının eylem birliği yalnızca TİP'ye TSİP'le eylembirliğine indirgenemez. Ama ilk planda bu partileri kapsar. Bilindiği gibi TKP'nin, söz konusu partilerle arasında görüş ayrılıkları vardır. Bu partilerin kimi yöneticilerinin ön yargılı tutumları da işçi sınıfının bilinçli kesimleri arasında bölünmelere yol açan bir neden oluyor. Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı, sosyo-politik durum, devrimin stratejisini, proletarya diktatörlüğü, devrimin yolu, işçi sınıfının bağlaşıkları, ulusal sorun, örgütlenme sorunu gibi birçok temel sorunlarda TKP, Marksizm-Leninizmi ülke koşullarına, yaratıcı biçimde uyguluyor, sosyalist partilerle aynı konumları paylaşmıyor. Bu partilerin ayrı konumları kuşkusuz, günümüzde, işçi sınıfının birliği önünde engeldir. Ancak kimi ortak çıkarlar, amaçlar temelinde yapılacak eylembirliği önünde engel değildir. Üstelik komünistler, sosyalist partilerdeki olumlu eğilimleri gözden uzak tutmuyorlar. Bu partiler, antiemperyalist, antitekelci, antifaşist hedefler için savaşıyorlar. Sosyalizmi uzak amaç olarak benimsiyorlar. Türkiye işçi hareketinde proletarya enternasyonalizmi ülkülerinin ve Marksçi-Leninci düşüncelerin sosyalist partileri etkilediğine göz yummak doğru olmaz. Bu sürecin çelişkili bir karakter taşıdığı açıktır. Sosyalist akımda oportünist ve devrimci eğilimlerin çarpışmasında kimin üstün geleceği, bizim partimizin de bu partilerle ilgili politikasından ayrı olarak yanıtlanamaz.

TKP'nin politikası, ardıcıl bir eylembirliği çizgisi izlemekte ve bu partilerin ideolojik, politik yanlışlarını ilkesel düzeyde aralıksız eleştirmektedir. Bu politikayı daha büyük bir yetkinlikle uygulamak görevi gündemde duruyor.

ATILIM'ın 1 EKİM Tarihli Sayısından Alınmıştır.